

Denise Desaeve en haar zoon Roger Debruyne, aasdelvers eerste klasse en fijn gezelschap © Navigo

Op ZEEPIERENJACHT met Denise en Roger

Ruth Pirlet

Vraag je in Oostduinkerke naar verhalen over 'aasdelvers', dan kom je onvermijdelijk uit bij Denise. Een zeldzame vrouw in deze branche, maar onovertroffen in haar kunde. Vandaag is Denise Desaeve 91 jaar oud. Ze hing haar spa al decennia geleden aan de haak. Maar samen met haar zoon nog eens terugblikken op hun gedeelde passie, dat doet Denise met plezier.

OP ZOEK NAAR PIEREN

'Worstjes', 'tandpastahoopjes', 'strontjes', ... ze verwijzen naar de zanderige uitwerpselen die de ingegraven zeepieren op het strand achterlaten. Ze verraden de wormen, een geliefd aas voor hengelaars en strandvis-sers. Die zeepieren te pakken krijgen is een kunst op zich, en één die Denise al vroeg in de vingers had. Als kind vergezelde ze haar vader bij het leggen van netten en lijntjes op het strand, maar het 'pierestekken' werd haar passie. Meer dan 60 jaar zou ze, gewapend met een klein spaatje en vliegenvlugge vingers, jacht maken op deze wormen. Vooral de dikke 'strontjes' waren haar doelwit, daar zaten de grootste exemplaren verscholen. *"Het waren de moeilijkste om te pakken, want die pieren graven zich recht naar beneden in. Ze laten zich vallen als een steen,"*, vertelt Denise. Snel zijn was dus de boodschap. *"Het was zwaar werk met de spade, eigenlijk mannenwerk. Maar ik deed het graag."* Net daar ligt volgens zoon Roger ook het geheim van zijn moeders succes. *"Gewoon graag naar het strand lopen, dat zit erin. Bij mijn moeder, maar ook bij mij. Enkel de zeemeewen die een klapje met je doen. Als je alle dagen naar zee gaat, dan word je goed in het stekken hé."*

VAN VADER OP DOCHTER, VAN MOEDER OP ZON

Spaatje op de rug en emmer bij de hand: zo zag zoon Roger zijn moeder Denise van jongs af aan vertrekken op haar bromfiets. En net zoals Denise mee op pad ging met haar vader, kreeg zij al gauw het gezelschap van de nauwelijks 7 jaar oude Roger. Het zakcentje dat die pieren hem als jongeman opleverden, was mooi meegenomen. Hét beste moment om aan de slag te gaan? Van een halfuurtje voor tot een uurtje na het laag water. Zeker bij springtij was de buit veelal groot, en ook 'binnenwind' (zuidenwind) was ideaal, want dan trok het water verder af. De natuur bepaalde de beste momenten. Elf uur 's avonds of vier uur 's nachts: het maakte niet uit. Zelfs de winterkoude kon hen niet stoppen. *"Kun je geloven dat ik dat vandaag soms nog voel",* mijmert Denise, *"die tinteling in mijn vingers van de koude? Mijn handjes zijn vaak bevroren geweest."* Gelukkig werd het harde werk nadien vaak beloond met een dorstlessende Geuze op café bij Gerarda, of met een koffie mét druppeltje, voor de liefhebbers. *"Je zou naar zee gelopen zijn, enkel om dat druppeltje te mogen drinken",* lacht Roger.

MET GELE HANDEN

Op het strand zelf werden de ingewanden uitgeduwd, waarna thuis het resterende vocht verwijderd werd en de gezouten pieren op planken konden drogen. In wintertijden gebeurde al het kuiswerk thuis. Samen wormen uitduwen, met gele handen die enkel met javel nog proper te krijgen waren. *"En daarna gezellig met zijn allen een patatje eten op diezelfde tafel",* lachen Denise en Roger. Die 'patatjes' waren trouwens klaargemaakt door de vader des huizes. *"Moeder ging gaan delven, en vader was thuis om voor het eten en de kinderen te zorgen. De omgekeerde wereld",* knikt Roger. Vandaag worden de pieren niet langer gedroogd, maar ingevroren. Een beetje zout erop, per 10 verpakken, en dan in de diepvries. Een mooie voorraad aas voor de winter.

VROEGER EN NU

"Vroeger kon je altijd aan worms geraken, nu is dat gedaan." Moeder en zoon zijn het er roerend over eens, net als over het feit dat er vroeger ook gewoon véél meer pieren te vinden waren. Maar niet alles is vandaag slechter: de overstap van carbuurlampen (*"daar mankeerde altijd iets aan"*) naar elektrische koplampen maakte de nachtelijke aasdelf-sessies simpeler. En ook voor de overgang van het spaatje naar de pomp, valt iets te zeggen. *"De spa was misschien wel plezieranter",* vertelt Roger. *"Maar de pomp is toch een stuk minder belastend."* Denise bleef tot op het einde vasthouden aan haar vertrouwde spaatje.

Met dank aan Denise Desaeve en Roger Debruyne, aasdelvers eerste klasse en fijn gezelschap.
Bekijk ook het bijhorende filmpje op www.navigomuseum.be/aasdelvers.